

Pravá

láska

Na motivy úspešného seriálu
od Disney Channel

EGMONT
Publishing

Original title: *El amor verdadero*
Copyright C 2015 Disney Enterprises, Inc.
Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.,
Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10
v roce MMXV jako svou 4436. publikaci
Přeložila Sára Flemrová
Odpovědná redaktorka Zuzana Bělohávková
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D - Grafický ateliér Černý, s.r.o.
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-3319-1
www.egmont.cz

Kapitola 1

Posadila jsem se k pianu. Nedokázala jsem pustit z hlavy to video, co nahráli na You Mix. Nemohla jsem přestat hrát tu písničku, kterou mi jednou zpíval Leon. Snažila jsem se myslet na jiné věci, zapomenout na tu písničku, na ten okamžik i na to video.

„Je to minulost! Zapomeň na Leona! Mysli na to, co máš!“ řekla jsem si nahlas.

Snažila jsem se soustředit na písničku, kte-

rou mi zpíval Diego z počítače, aby mi pomohl usnout. Ale marně! Myšlenka na video a na Leona se pořád vracela.

Přišla si se mnou promluvit Angie a pak se najednou v hudební učebně objevil táta. Angie mi chtěla něco říct, byla nervózní a dočtená. Když přišel táta, znervózněla ještě víc. Byla to dost divná situace. Angie mi přišla říct, že si potřebuje odpočinout a že mě nepřijde domů učit. A táta řekl, že se stavil ve Studiu, protože potřeboval, aby ho někdo objal. Tak jsem ho objala a vrátila jsem se na vyučování! Něco se dělo, ale už dávno jsem pochopila, že co se týče dospělých, je lepší nesnažit se je pochopit.

V noci jsem vyšla z pokoje a našla jsem tátu, jak sedí v křesle s krabicí plnou maminciných věcí. Prohlížel si programy jejich představení, fotky... Posadila jsem se vedle něj. Táta se na mě podíval a ukázal mi mamincinu fotku, kterou držel v rukou.

„Podobáš se jí čím dál víc,“ řekl mi a bylo jasné, že mu chybí.

„Nikdy nebudu tak hezká jako maminka,“ odpověděla jsem s úsměvem.

„To už jsi. Dokonce víc...“

„Protože jsem podobná i tobě,“ řekla jsem mu a dala jsem mu velikánskou pusu. „Mně taky pomáhá prohlížet si maminciny věci, když jsem smutná,“ dodala jsem.

„Potřeboval jsem je vidět. Každá fotka s sebou nese překrásnou vzpomínku. Bylo nám spolu tak dobře! Tvoje matka byla jediná žena, se kterou jsem byl doopravdy šťastný,“ prohlásil a nepřestával se dívat na tu fotku.

„Jsem si jistá, že ještě potkáš ženu, ke které budeš cítit to samý,“ řekla jsem mu povzbudivě.

Tátu mrzela ta Esmeraldina zrada. Bude pro něj těžké začít zase někomu věřit. Esmeralda nás ovšem podvedla všechny.

„Otevřeli jsme jí svá srdce a ona nám lhala! To ona by se měla cítit hrozně za to, že nás

celou dobu vodila za nos. Že se vydávala za někoho jiného. Ten, kdo udělá něco takového, nemůže sám sobě odpustit. Ty i my všichni v tomhle domě jsme jí dali jenom lásku. A nemáme se za co omlouvat.“

Táta byl za moje slova vděčný a slíbil mi, že se nenechá přemocit tím, co se stalo s Esmeraldou.

Potřebovala jsem, aby byl v pořádku. Musel udělat krok vpřed. Byla jsem si jistá, že brzy na všechno zapomene. Trochu jsem mu to záviděla. Já jsem nebyla tak silná jako on. Ještě se mi nepodařilo přestat myslet na Leona!

Všechno jsem si zapisovala do deníku, když mi zazvonil mobil. Byl to Diego!

„Vsaď se, že uhodnu, co jsi dělala,“ řekl sebejistě, „myslela jsi na mě! Uhodl jsem?“

Zavřela jsem deník a pokusila jsem se změnit téma. Vyhnula jsem se odpovědi.

„Volám jen proto, abych slyšel tvůj hlas a ře-

kl ti, že tě miluju,“ řekl mi zamilovaně, „miluješ mě?“

„Jasně. Ale na takové věci se neptá...“ odpověděla jsem trochu neochotně a snažila jsem se vymyslet si nějakou výmluvu, abych mohla hovor ukončit, „každou chvíli mě zavolají k večeři. Uvidíme se zítra ve Studiu.“

„Počkej! Víím, že lásky se nejde doprošovat, ale neřekla jsi mi, jestli jsem uhodl nebo ne. Myslela jsi na mě?“

„Svým způsobem jo... Myslela jsem na tebe,“ odpověděla jsem mu a snažil jsem se co nejmíň lhát.

„Myslela jsi na můj úsměv, na to, jak jsem hezký, na můj talent...“ vtipkoval.

„Na jeden hovor je toho tvého ega až moc. Uvidíme se zítra,“ odpověděla jsem a zavěsila jsem.

Další den na hodině tance Gregorio zadal cvičení v párech. Diego a já jsme se na sebe podívali a mysleli jsme, že budeme moct pra-

covat spolu. Gregorio nás rozdělil do dvojic a došlo k nejhorsšímu. Byla jsem ve dvojici s Leonem!

„Aby bylo jasno: dvojice už jsou utvořené a nikdo je nemůže měnit! Pusťte se hned do práce!“ řekl Gregorio, když zjistil, že někteří nejsou s výběrem dvojic zrovna spokojení.

Diego si všiml mé kyselé tváře a přišel za mnou, aby mě uklidnil.

„Buď klidná, o nic nejde. Je to jenom taneční cvičení. Věřím nám,“ řekl mi sebejistě.

Usmála jsem se a byla jsem mu za jeho gesto vděčná. Ale tancovat s Leonem mě ve skutečnosti dost zneklidňovalo.

Později ke mně přišla Ludmila. Bylo jasné, že má něco za lubem. Bez velkého vysvětlování mi ukázala scénku na tabletu, bylo to video, které sama nahrála: Leon se líbal s Larou! Mrzelo mě vidět ten polibek, ale snažila jsem se nedat to najevo. Ludmila tvrdila, že to udělala, abych se kvůli Leonovi přestala trápit.

„Nepotřebuju tvoji pomoc, abych byla šťastná. Stejně jako nepotřebuju nic vědět o Leonovi. Chodím s Diegem. Miluju ho a on miluje mě!“ prohlásila jsem. „Leon je moje minulost, minulost, která navždycky skončila.... Takže jestli ses mi snažila ublížit, Ludmilo, nepovedlo se ti to. Naopak, těší mě, že je Leon tak šťastný jako já!“ dodala jsem stroze.

Holky se na Ludmilu strašně rozzlobily. Snažily se mě podpořit, nechtěly, abych byla smutná.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Francesca.

„Jo! Nevím, proč bych neměla být v pořádku. Co jsem řekla Ludmile, je pravda. Leon je minulost. Už mě nezajímá, co dělá nebo nedělá. Chodí s Larou a já zase s Diegem.“

A dál jsem se o tom nechtěla bavit. Poprosila jsem Francescu s Camilou, aby už přede mnou o Leonovi nemluvily.

Vrátila jsem se ke svým úkolům, a když jsem šla po chodbě Studia, viděla jsem Diega, jak

vchází do úklidové komory. Šla jsem za ním, a když jsem otevřela dveře... Viděla jsem tu nejpřekvapivější věc na světě: Ludmila a Diego se tam objímali! Jako by se přede všemi schovávali.

„Ne! Tomu nemůžu uvěřit!“ řekla jsem nahlas, nechtěla jsem se zhroutit.

„Violetto, počkej!“ vykřikl Diego a snažil se mě zadržet.

Ale já jsem rychle odešla, nechtěla jsem ho poslouchat. Kráčela jsem rychle, v šoku, až jsem narazila na Francescu. Nedokázala jsem zareagovat. Byla jsem ztracená. Francesca si všimla, v jakém jsem stavu, a myslela si, že mě tak sebralo to video s Leonem a Larou. Ale kdepak.

„Právě jsem je spolu nachytala v úklidové komoře!“ vykoktala jsem.

Víc jsem jí objasnit nezvládla, protože se přihnul Diego a snažil se mi všechno vysvětlit. Já jsem ho vůbec nechtěla poslouchat. Francesca mě hned začala bránit.

„Nikdy ses mi nezamlouval! Věděla jsem, že dřív nebo později Violettě ublížíš!“ prohlásila Francesca.

„Nic o mě nevíš!“ vykřikl Diego a našťavaně odešel.

Později přišel ke mně domů. Byla jsem moc smutná, ale souhlasila jsem, že ho vyslechnu.

„Musíš mi věřit... Nic jsem neudělal. Ludmila to měla všechno naplánovaný!“

„Viděla jsem tě vcházet do té komory, Diego. Měl jsi s ní schůzku,“ řekla jsem nesmlouvavě.

„Šel jsem kolem a slyšel jsem, že volá o pomoc! Vešel jsem, abych jí pomohl! Přísahám, že mě objala bezdůvodně. Říkám ti pravdu, Vio. Prosím tě, musíš mi věřit,“ chrлил ze sebe výmluvy.

„Už jsem tě vyslechla. Teď potřebuju být sama... Prosím, jdi pryč.“

Diego respektoval moje rozhodnutí a ustoupil. Já jsem pořád vzpomínala na Leonova

upozornění, říkal mi, že Diego a Ludmila mají něco za lubem, že se znají, ale ne... To není možné, nemohla jsem tomu uvěřit. Navzdory tomu, že jsem je viděla v objetí.

„Jdu... Ale chci, abys věděla, že tě miluju a že bych ti nikdy neublížil.“

Diego odešel. V obýváku se objevil Federico, řekl mi, že slyšel naši hádku, a poznamenal, že Diego mi mohl říkat pravdu. A pak mi vyprávěl, že slyšel Ludmilu, jak říká Leonovi, že se sblíží s Diegem, aby nás rozeštvala. Možná za všechno může Ludmila! To ona mi ukázala to video. Ludmila byla schopná čehokoli, jen aby mě viděla trpět.

V noci jsem hodně myslela na Diega. Znovu jsem si přečetla svůj deník, zaváhala jsem a rozhodla jsem se mu zavolat.

„Volám, abych se ti omluvila. Byla jsem na tebe moc tvrdá. Ale tolik mi ublížilo vidět tě, jak se objímáš s Ludmilou, že... Nedokázala

jsem jasně myslet a řekla jsem věci, který...
Nejsou pravda.“

„Já tě chápu. Nemusíš se mi omlouvat. Stačí mi, že mi věříš.“

Usmířili jsme se. Rozhodla jsem se mu věřit. Vůbec mě nepřekvapovalo, že Ludmila něco spunktovala, aby nás poškodila. Rozloučili jsme se klidněji.

„Nikdy nezapomeň, jak moc tě miluju,“ řekl, než zavěsil.

Zavěsila jsem, ale byla jsem nervózní. Fede přišel ke mně do pokoje, aby zjistil, jak mi je.

„Neptej se mě proč, protože to nevím. Ale mám pocit, že ke mně Diego není úplně upřímný,“ řekla jsem mu neklidně.

„Jestli ti to pomůže, dneska jsem ho viděl na náměstí mluvit s Ludmilou... A dost jasně jsem slyšel, jak jí říká, že nic, co by udělala, vás nerozdělí. Diego tě miluje a je odhodlaný opatrovat tebe i vaši lásku, Vio.“

Federicovi se nepodařilo zbavit mě tísnivé-

ho pocitu, který jsem měla. Něco v Diegově chování ve mně vyvolávalo pochyby. Tenhle pocit je příšerný. Nedůvěra je strašná!

Další den začala překvapení už brzo ráno. Angie se objevila na snídani se zprávou, že už mě nebude doma učit! Rázně jsem protestovala. Nechápala jsem, co ji k tomuhle rozhodnutí vedlo. Táta Angiino přání respektoval a mně nezbyla jiná možnost než se s tím smířit. Angie se domnívala, že na každý předmět potřebuju jiného učitele. Zároveň slíbila, že mě neopustí. Nikdy nepřestane být moje teta a vždycky budeme spolu!

Později jsem se s ní pokusila promluvit o samotě ve Studiu, ale marně. Byla jsem přesvědčená, že mi Angie tají pravý důvod svého rozhodnutí, ale nepodařilo se mi ji přesvědčit, aby mi ho řekla.

Pak jsem narazila na Ludmilu a rozhodla jsem se s ní promluvit. Potřebovala jsem se s ní konečně vypořádat a zarazit její zlé plány.

„Jak dlouho ještě budeš v tom všem pokračovat? Proč mi chceš ublížit? Nechápeš, že i když to uděláš, nikdy mě nenahradíš. Víím, že jsi nalákala Diega, aby vešel do té komory. Víím, že se s ním chceš sblížit, abys mě ranila, a že...“

„To je úžasný! Vážně si myslíš, že se snažím sblížit s Diegem, abych ti ublížila? Ach, Violetto, občas mě překvapuje, jak jsi naivní!“ řekla posměšně. A bez dalšího slova odešla.

Ludmila mě donutila o tom přemýšlet. Uviděl mě Maxi, přišel ke mně a naznačil, že je možná pravda, že Ludmila a Diego spolu něco kují. Zneklidňovalo mě, že o Diegovi pochybuju. Cítila jsem se čím dál tím zmatenější. Už jsem nevěděla, co si mám myslet.

Leon se mnou chtěl mluvit. Poznamenal, že ví, že jsem viděla video, jak se líbá s Larou na motokrosové dráze. Snažila jsem se rozhovoru vyhnout. Leon se mi nemusel zpovídat z toho, co dělá se svojí holkou.

„Leone, prosím tě... Lara je tvoje holka a mně nevadí vidět tě s ní. Já taky s někým chodím. Už je načase, aby nás tyhle věci přestaly trápit.“

„Copak si můžeme zvolit, co nás nebude trápit? S tebou to nic nedělá, když mě vidíš s Larou?“ zeptal se a upřeně se na mě zadíval.

Automaticky jsem změnila téma a začal jsem mluvit o našem cvičení na Gregoriovu hodinu. Museli jsme si naplánovat zkoušky a dát se do práce. Dohodli jsme se a rozloučili jsme se. Ale než jsem odešla, neudržela jsem se a zeptala jsem se:

„Ty sis vždycky myslel, že Diego a Ludmila něco tají, ne? Řekl jsi mi, že jsi je víc než jednou viděl spolu a...“

„Jo, proč? Stalo se něco? Co ti udělali? Zjistila jsi, že je mezi nimi něco divného?“

„Ne! Fede mi říkal, že slyšel, jak ti Ludmila říká, že se sblíží s Diegem, aby mě ranila. Pak jsi je viděl spolu a...“

„Říkal jsem ti, že něco tají, a ty jsi mi nechtěla věřit! Diego není hodný člověk! Musíš se od něj držet dál! Ublíží ti!“

„To stačí, Leone! Nevím, proč jsem se tě ptala! Žárlíš na Diega a vždycky ho předemnou budeš pomlouvát. Víš co? Můžu se koukat, jak se líbáš s Larou, a nic necítit, protože už jsem na tebe zapomněla! Ale ty mě nedokážeš vidět s nikým šťastnou! Jsi sobec! I když to popřeš, pořád na mě myslíš! Smiř se s tím, mezi námi je konec!“

Odešla jsem a už jsem nechtěla nic víc vědět. Kráčela jsem po ulici, hlavou se mi honili Diego, Leon, Ludmila... Jediné, co jsem potřebovala, bylo zpívat, zpívat nahlas! Jen to mě dokázalo znovu uklidnit. Přemýšlela jsem o tom, když najednou někdo zakřičel moje jméno. Byla to Lara! Volala na mě a běžela ke mně. Zastavila jsem se, abych na ni počkala, bylo jasné, že se mnou chce mluvit, a byla dost přímá:

„Ujišťuju tě, že jsem se celou dobu snažila nevidět v tobě soupeřku, snažila jsem se vcítit do tvojí situace a pochopit ji. Ale už dál nemůžu! Už je toho dost!“

„Nerozumím...“ vykotala jsem udiveně.

„Rozumíš mi moc dobře! Zrovna jsem slyšela, jak se hádáš s Leonem!“

„No a co?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Tobě to nedochází? Když na něj křičíš, aby na tebe zapomněl, akorát mu tím dokazuješ, jak ti na něm záleží!“

„Laro...“ řekla jsem a snažila jsem se mít trpělivost.

„Nepřišla jsem si s tebou povídat! Přišla jsem jenom proto, abys mě vyslechla! Nedovolím, aby se kvůli tobě Leon dál trápil!

Drž se od něj dál, nebo si to s tebou vyřídím!“ prohlásila výhružně. „Nedovolím, abys Leonovi ubližovala! Nech ho na pokoji, Violetto!“ dodala.

Nevěděla jsem, co říct, a vtom přišel Leon.

Dost ho překvapilo, když uviděl, a chtěl rychle zasáhnout.

„Lara si se mnou přišla promluvit, protože nechce, abych ti ubližovala... Ale o tomhle by si měla promluvit spíš s tebou,“ řekla jsem chladně a uvážlivě.

„Se mnou?“ zeptal se.

„Zdá se, že na náš vztah nemůžeš zapomenout, a ona se bojí, že tě ztratí. To ty musíš ukázat, že je mezi námi konec.“

Utnula jsem tenhle směšný hovor a šla jsem pryč. Vadilo mi, že stojím mezi nimi dvěma. Takové nedorozumění ubližovalo nám všem. Ačkoli jsem věděla, co se odehrává v mém srdci... A Leon taky.

